

מסורת הש"ס

א) נגעים פ"ב מ"ה [נ"ט ב"רש"י]
ח"כ תוריע נגעים פ"א ה"י ספרי בהעלותך קה-קך.
ג) בראש פרק כ"ד, א ט' רש"י
מה שקשה על רש"י בחומש מסופק דהכא, ד' ע' ח"כ צו מילואים פרש' א ה"יד,
ס) נמנות לח, ע' מילכאות בא
פ"ג, ו) [מגילת גי' ע"ש],
ז) ע' עירובין נד. נדרים נה,
ח) ת"כ צו פ"ג ה"ה, פ"ו ה"ד, פרש' ד ה"ט, ט) סוטה מג,
י) [מסדרין ל']

מוסף רש"י

אני אמרתי אתה כהן הווא לוי. שהיה עומד ליהודי לו ולא מן, והסוטה הייתי אומר לללל מן, מפני לא יסיהן כן [נמנות יד] ואילו לדרידה לא קאמר ליה. ומד אלו והסמכותיו לו, ואע"ג דמסקנה כתי ויהי ויטע פרש' ללל: ואלו לפני אחאב. אליהו כן לפני אחאב שהיה רוכב על סוסו מעוס כנורו, שאין דרך מלכים לללל יחיד [נמנות] ענינו, וסיהה קדאש ויטעיה לללל ויגצו והיוו גדולה לדורות: ואם הגיס ידעו כד', כתי ממני קדמי ויטעיה לללל ויגצו ואלו אסורים עוקים על ידי שנמנעין עמון שאין ללדי עניות וסורים [מגינה גי'] כלפי לייא. שמי מלת הן, כלפי הוין טוטה דכר וזו סא סיפכל ממנהל, לייא, היכן, וחנינו כנצרות כ"פ הוואה [נמ], חלני לללה בני לייא, חמיס שטריס לליסן הולנין [פסוק ה'] :

ליקוטים

ואין זר רואה אם הנגעים. דכתיב (ויקרא יג) והוצא אל אהרן וגו': **ואין קרוב רואה אם הנגעים**. כדמתיב בסנהדרין (דף לז:) כל ריב וכל נגע מה ריצים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים: **היה אלשבע יסירה**. ביום שהוקס **בנה סגן**. אלעזר: **בן בנה**. פנחס משוח מלחמה^[ט] כדאשכחן במדנין אוחס ואת פנחס בן אלעזר הכהן ללצב והוא המדבר אל העם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויבים: **אחיה**. נמשון: **כתנאי**. אם משה כהן היה: **נאמר זו רועם**. סימן מה של חרון היה שם. פעמים הכאה פעמים נזיפה פעמים קללה ודילוף כגון (שמואל א ג) ויחר אף **שאלו כתיב**^[י] כדמיה בן נעות המנדות ויחר אל אליהו^[יא] (איזו ג) לא רבים יתכמו (שם) ויחר אף יעקב כדחל התחת חלשים (בראשית ג) לשון נזיפה **הוא: הלא אהרן אחיך**^[יב]. שהיה ראוי להיות לוי ידעתי כי דבר ידבר הוא **ומשם זכה**^[יג] לכהונה: **לא נפקדו משם**. ולא ^[יד] פסקו לו כהונה מעולם: **ויש אומרים לא פסקה כהונה אלא מורעו**. אבל הוא כל ימיו כהן היה **ורב דלמר כיש אומרים: בניו יקראו על שם בניהו**. אבל הוא כהן: **וכי סימא לדורות הוא דכתיב**. לאחר זמן נכתב כשהיו מייחסים את הכהונה ואת הלויה ולהכי נקט בניו יקראו ללא הוה ליה למימר משה יקרא על שם הוה שהרי לא ^[טו] קיים ואין לו לומר אלל על המתייחסים: **ספורו**. הכהו על לחיו: **הפסיו לו פנים**. והיינו ונלצב לקראתו לפי גדולתו הכון לקראתו: **העיו זו פניו**. היינו ונלצב לקראתו למלחמה ולדבר עזות: **ואילו לדידיה לא קאמר לי**. וירדת אלי והסמכותי לי לאמר וגו' ואע"ג דמסקנה הכי הוה **דכתיב** (שמות יג) ויקרא למשה ולאהרן לילה **ואחמר קומו וגו': ויזן לפני אחאב**. אחאב רוכב והוא רץ לפניו שהיה אחאב יחידי ולאו אורח ארעא: **מי אנכי**. דוד אמרה: **שאני שאלו דאפי' בגויה לא קמא**^[טז]. ומיהו הלום מלכות עולמית הוא וכשפסקו לו לשאלו מלכות עולמית פסקו לו אבל הוא גרס לעצמו שמתנל הימנו: **דדריבי אלעזר**. דלמר אם הגיס כו' ויגצו ואם אסורים בזקים גצותו לצם גורם להם להיות אסורים בזקים **ילכדו בא** כחצלי עוני: **כל זכר**. קמא כנמנה כתיב צלו את אהרן: **אם לאצילה**. להמירו לאכול ממלך חבירו אם זמניהו עממה אבל הוא לא יחלוף: **לחלוף**. לטוול חלק כאחד הכשרים: **כל זכר**. תניינא כחטאת כתיב והשלישי כחאס.

ובצריחות הללו כתיב במדרש המקראות: כלפי לויא. צעל מוס עובר משמע להמירו טפי מצעל מוס קצוע: **לא תיפוך**. ואינטיריך קרא למידרשיה הכי מהו דמימא קרא קמא קצוע הוא דלשאר דרממנא^[כז] חס עליה משום דלתי ליה הימירא למחר וליומא אחרינא אבל עובר דלתי ליה הימירא לממרת:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

אהרן קרוב הוא ואין קרוב רואה את הנגעים. פלוגתא היא במסכת נגעים פ"ב (מ"ה) דמתן כל הנגעים אלס רואה חוץ מנגעי עצמו ר"מ אומר אף לא נגעי קרוביו ותנא^[כז] ברייתא דהכא כדכי מאיר ועממא דרבי מאיר כדמפרש בחדר דיני ממונות^[כ] מקיש ריצים לנגעים^[כא] מה נגעים ביום אף ריצים ביום ומה ריצים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים ורצין לא מקשי כדכרי דיני ממונות צלילה: **אני מסנידה אני חולפה אני פוטרה**. כספרי תניא אמר אהרן נמלאת מפסיד לאחנותי שאני יכול להסגירה ולא לטמאה ולא לטהרה לפי דכריו^[כב] למדנו שהיה אהרן דורש אין אלס רואה כנגיעי קרובו ותימה כמה היה מפסידה הא^[כג] דלצין אלס רואה את הנגעים כל שכן שהיתה טהורה:

ואין יזר רואה את הנגעים וא"ת אהרן הסגירה אהרן^[כד] קרוב הוא ואין יקרוב רואה את הנגעים אלא כבוד גדול חלק לה הקב"ה למרים אותה^[כה] שעה אני כהן ואני מסגירה אני חולטה ואני פוטרה קתני מיהת משה זר ואין זר רואה את הנגעים אמר רב נחמן בר יצחק שאני מראות נגעים דאהרן ובניו כתובין בפרשה מיתבי^[כז] חמש שמחות היתה אלישבע יתירה על בנות ישראל^[כז] יבמה מלך אישה כהן גדול בנה^[כז] סגן בן בנה משה מלחמה ואחיה נשיא שבט ואבילה על שני בניה קתני מיהת יבמה מלך

מלך אין כ"ג. לא אימא אף מלך כתנאי יוחר אף ה' במשה רבי יהושע בן קרחה אומר^[כז] כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם וזה לא נאמר בו רושם ר"ש בן יוחי אומר אף זה נאמר בו רושם שנאמר י הלא אהרן אחיך הלוי והלא כהן הוא הכי^[כח] קאמר אני אמרתי אתה כהן והוא לוי עכשיו הוא כהן ואתה לוי וחכמים אומרים לא נתכהן משה אלא שבעת ימי המלואים בלבד ויש אומרים^[כט] לא פסקה כהונה אלא מורעו של משה שנאמר^[ל] ומשה איש האלהים בניו יקראו על שבט הלוי ואומר^[לא] משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו מאי ואומר וכי תימא^[לב] לדורות הוא דכתיב ואומר משה ואהרן בכהניו וכל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם והכתיב יוצא^[לג] (משה) מעם פרעה בחרי אף ולא א"ל ולא מידי אמר ר"ל ספור יוצא ומי אמר ר"ל הכי והכתיב^[לד] ונצבת לקראתו על שפת היאור ואמר ר"ל^[לה] מלך הוא והסביר לו פנים ורבי יוחנן אמר רשע הוא והעיו פניך בו איפוך^[לז] א"ר ינאי לעולם תהא אימת מלכות עלך דכתיב^[לח] וירדו כל עבדיך אלה אלי ואילו לדידיה לא קאמר ליה רבי יוחנן אמר מהבא וי"ד ה' היתה אל אליהו וישנם מתניו וירץ לפני אחאב אמר עולא בקש משה מלכות ולא נתנו לו דכתיב^[לז] אל תקרב הלום ואין הלום אלא מלכות שנאמר^[לח] מי אנכי ה' אלהים [וגו'] כי הביאתני עד הלום מתיב רבא^[ל] רבי ישמעאל אומר יבמה מלך אמר רבא^[לב] לו ולורעו קאמר וכל היכא דכתיב הלום לדורות^[לג] הוא והא גבי שאלו דכתיב^[לד] הבא עוד הלום איש הוא אין זרעו לא איבעית אימא הא הוה איש בשת ואיבעית אימא שאני שאלו דאפי' בגויה לא קאים^[לז] כדר' אלעזר אמר רבי חנינא^[לז] בשעה שפוסקים גדולה לאדם פוסקים לו ולורעו עד סוף כל הדורות שנאמר^[לח] לא יגרע מצדיק ענינו ואת מלכים לכבא^[כז] וגו'^[כ] ואם הגיס דעתו הקב"ה משפילו שנאמר^[כ] ואם אסורים בזקים ילכדון בחבלי עוני: בעלי מומין בין בעלי מומין כו': מנא ה"מ דת"י^[כ]^[כ] כל זכר לרבות בעלי מומין למאי אי לאכילה הרי כבר אמור^[יד] אי לאכילה הרי כבר אמור אי לחלוקה הרי כבר אמור אי לחלוקה הרי כבר אמור מום מעיקרו מנין ת"ל כל זכר תניא אידך^[כ] כל זכר לרבות בעל מום מלמאי אי לאכילה הרי כבר אמור ואי לחלוקה הרי כבר אמור ואי לבעל מום מעיקרו הרי כבר אמור שיכול אין לי אלא בעל מום קבוע בעל מום עובר מנין ת"ל כל זכר כלפי לייא אמר רב ששת איפוך רב אשי אמר לעולם לא תיפוך ואיצטריך סלקא דעתך אמינא

הכי **לויא**. צעל מוס עובר משמע להמירו טפי מצעל מוס קצוע: **לא תיפוך**. ואינטיריך קרא למידרשיה הכי מהו דמימא קרא קמא קצוע הוא דלשאר דרממנא^[כז] חס עליה משום דלתי ליה הימירא למחר וליומא אחרינא אבל עובר דלתי ליה הימירא לממרת:

אימא

לו ולורעו הוא (ביב"ב: י') צ"ל והוא (ש"ס: יא) כנמשי' וש"מ טסף דאמר ר' אלעזר אמר ר' חנינא: (יב) צ"ל לכסא ויושיבכם לנצח ויגבדו ואם מושפיל עצמו הקב"ה מנבחרו שני ויושיבכם לנצח ויגבדו ואם הגיס וכו' (ביב"ב: יג) כלל כנמשי' טסף ומן הקדשים: (יד) גדיו כפיט' וש"מ טסף אלא לבעל מום מעיקרו. וכו"ג צ"ק. ולכא' צ"ל צ"ל כנמייתא שחתי': (טו) וכתובי (ביב"ב: טז) כנמי' טסף הלוי: (יז) כנמי' וזהב: (יח) צ"ל לא (כתובי': יט) לא היה קיים כליל (הגרי"ב: כ) צ"ל קיימא (הגרי"ב: כא) צ"ל וילכדו (ש"ס: ו)כנמשי' וילכדום: (כב) ורחמנא דרום כליל (ש"ס: כג) צ"ל ואתא (שפח"י: ד)למנע סס לא העניר קולותו על תיבת ותנא, ק"נ שך נשמתו למקחא: (כד) לנגעים ונגעים לריבים מה כו' כליל (ש"ס: כה) ב"נ ש"מ דריטו. וכיה לשון הספרי שם: (כו) מיון דאין כליל (ש"ס:)

לכאורה מותר דהא קרייל דברים של חול מותר לאומרן בלשון הקודש. (ואתא סמיכנא ועבידנא עובדא לעיין בהם הכסא ספרי פילוסופיא המועתיקים ללשון עברי כגון ס' המרות לארסטו והדומה לו, ואילו המחברים בחכמת הטבע ובמה שאחור, עם היוותם נחשבים לרדיק ולרשין בן חיבון בהקדמת המורה וסיעתם מעשה בראשית ומרכבה, שרי להו מרייתו שעשו כוונים מרמיזין של הרי"מ וז"ל להצביח), שמע מינה בלשון עצמו ליכא משום קדושה אלא בחר ענין אוליין. והא נמי ליכא ענין קדושה כי אם להרהר ולחשב באופני הדבור הנאות והלשון המקוריק, ואפילו לדרב כי להוציאם בפה היה מותר. הגע בעצמך כשהיו ישראל על אדמתן ולשונם לשון הקודש, היו בוראי משתמשין בו אף בבה"כ ולכל צרכם (אע"פ שבלי ספק יש קדושה בלשון גם מצד עצמו, וזהו דעת קצת כמה שנקרא לשון הקודש). איבא לדין מסכתא לאיסורא כיון שאין דרך להניע לדיית לשון הקדש על נכון כי אם ע"פ הכותבים אשר יורו באצבע על כללי הדקדוק, שלא נשארה בידיו דיעת דרכי לה"ק אם לא על פיהם. ועל כן אי אפשר לעמוד בהם בלי ההורו דברי תורה ופסוקי המקרא ואסור. שפעתי על המבין ז"ל שהיה מעיין בספרי לשון לצו של חכמי אומות העולם בבה"כ כדי שלא להרהר בדי"ת (וכי"כ הרע"ב ספ"ה דאבות), וכן היה מנהגו של אי"מ הגאון ז"ל. ואם [לא] היו מוצאים היתר בעיני תהיל, צ"ל שאלו היו עוסקים בהם. רצ"ע אליבא דר"י ד' שתי הלחם (שמות טז ע"ב). דאית ליה דברים ככתבן וא"ל לבן דמא צא וברוך שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה היתר והורה בבחי'." וכן פ' קידושין (דף ק"ג) דילמא לאונטיה שאני. רצ"ע. וייל שלא היה להם ספרים בחכמות תעניתיות לעיין בהם. או נשאת מדרן שדברי תורה היו שנונים בפניהם ולא היו מעינים בהם אלא במחשבה. לא מותר הספר, כי לא מותר להכתיב כוונות ולפי כוונותיו ועל כוונתו הוא שפעיין וגורם בה בבית המדרש צליל. ובאמא אין להביא ראיה מן התנאים בדברים אלו. ומהאיה דמנחות נמי ליכא למשפט, ותסבירא אטו מי ליכא שעי דבה"כ והא לא אפשר בהו לקיומי קרא כדכתיב (וכה"ג איתא פ' ריע (שבת פט ע"ב) דל תרתו סרו ופלגא דמיכל וגליוי ודבה"כ) (איבא דלהר"ר דמיותי בב"י ספ"ה. אח"כ דאיכא לקיומי התם נמי ולק"מ. ועמ"ש שם בספרי בס"ד) אלא מאי אית קל למיור דברים ככתבן לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה נמי לאו דוקא, שעח שאינה לא יום ולא לילה ואינה ללמוד דאיתא ביה קרא ודחינא, ולמוד בהם שם. וכן יש להוכיח מהא דאיתא בבבלי^[כ] שטבי"א א"ר אהי דינא מרי"א בר"ש מגירנא בבחי' שהיה גורם של למודו לאונסו. ולא היה חייש לעיניו בדברים של חולין כה"ג כי הויכ רלא ליתו ליה הית